

DADZIS**1982****5**

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS,
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība.
«Dadzis», 1982.

Nr

Skenējis Jānis Vītiņš
scavenjer@inbox.lv
Rīga - 2010

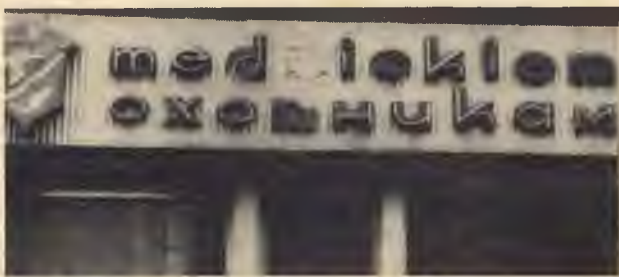

UM 182

U. MEŽAVILKS

JAUTRAIS FOTOOBJEKTĪVS

Šis uzraksts rotā veikalu Rīgā, P. Stučkas ielā 6/8.

Skaisto uzrakstu bildē fiksējis L. STĀLBERGS

LABAIS «DADZĪT»!

Tas notika pagājušā gada 10. decembra naktī, kad mēs, trīs cilvēki, gaidījām apmēram pusstundu 10. līnijas trolejbusu Lāčplēša ielas pieturvietā, lai brauktu virzienā uz Daugavas stadiona pusi. Iši pēc pusnakts beidzot parādījās 10. līnijas trolejbuss ar pasažieriem, tikai tas pie Lāčplēša ielas nepieturēja, bet steidzīgi aizbrauca garām un pieturēja pie Sarkanarmijas ielas. Apjukusi palikām stāvam sniegunī. Te vēl nekāda humora nav, tas sākas tad, kad lasījām depo priekšnieka G. Pūces paskaidrojumu par šo nelāgo joku.

Viņš raksta tā: «...pēdējais trolejbuss no galastacijas «Daugavas stadions» atiet pl. 0.15 un tādēļ minētajā laikā nevienš maršruta trolejbuss nevarēja būt pieturvietā «Lāčplēša iela»...»

Lūk, te nu sākas humors.

Izrādās, ka b. Pūce, būdams depo priekšnieks, nezina savu trolejbusu maršrutus! Braucot no Daugavas stadiona uz pilsētu, tādu pieturas vietu kā «Lāčplēša iela» un «Sarkanarmijas iela» nemaz nav! Šādas pieturas vietas ir tikai, braucot pretējā virzienā.

Viņa vēstule nevis atspēko, bet gan apstiprina to, kas augstāk minēts. Gluži dabiski, ja pēdējam trolejbussam bija jāatiet no Daugavas stadiona 0.15, tad īsi pēc pusnakts viņš steidzās uz galapunktu, lai ātrāk nobeigtu savu maiņu. Triju pasažieru dēļ nav vērts kavēties.

Kā Tu domā, «Dadzīt», vai šis gadījums nav viena jauka īsa pamācīšana visiem tiem, kas nodarbojas ar atrakstīšanas?

A. ŠUMANIS,
Rīgā

UZMANĪBU, KONKURSS!

Jā, arī šajā gadā es izsludinu kārtējo dzejas un prozas konkursu. Tas, protams, nenozīmē, ka dzejoļiem un humoreskām jābūt vienīgi par suņiem, it nemaz arī nē! Darbu tematika var būt visdažādākā, ja vien šo tematiku var iekļaut 150 mašīnraksta rindīnās.

Gan dzejoļi, gan humoreskas jāiesūta līdz Preses dienai — 5. maijam. Uz katra darba jābūt uzrakstītai devīzei. Autora vārds, uzvārds un adrese jāuzraksta uz baltas papīra lapas, lapa jāieliek aploksnē, aploksne jāaižlīmē un uz tās jāuzraksta tā pati devīze, kas uzrakstīta uz dzejoļa vai humoreskas. Pēc tam aploksne kopā ar konkursa darbu jāieliek vēl vienā aploksnē, uz kuras jāuzraksta:

KONKURSAM
Žurnāla «Dadzis» redakcijai
Balasta dambī 3,
Preses namā, ab. k. 19
226081, Rīga 81

Vairāk nekā uz aplokšnes nav jāraksta! Darbus, ko žūrijas komisija atzīs par labākajiem, godalgos. Pārējie, ja tie atbildis redakcijas prasībām, tiks publicēti parastā kārtībā.

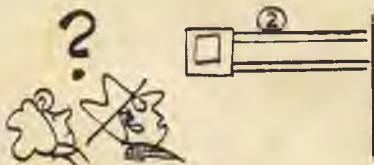
Tātad žip — bez kavēšanās sākam rakstīt un dzejot! Vēlu sekmes!

«DADZIS»

LABDIEN, «DADZĪT»!

Grīzāmies pie Tevis, lai izstāstītu savas bēdas. Varbūt Tu spēsi mums palīdzēt. Nevaram atšifrēt otrā tramvaja stīkus. Kopš šim tramvajam piekabināja trešo vagonu, tā kustība kļuvusi ļoti neregulāra, ar lieliem starplaikiem. Cits atbrauc no centra līdz Zasulaukam un tālāk neiet. Kuram tramvaja vadītājam nepietiek dūšas maršrutu patvarīgi saīsināt —, gaidot tramvaju, šāds iespāids rodas —, tas atbrauc līdz galapunktam. Bet kā lai izziļē, kurš brauks, kurš ne? Tramvaju gaidīdami, esam sacerējuši dzejoļi. Varbūt Tev patiks.

Ak, tavu izdomu,
Ak, tavu brīnumu,
Tramvajam piekāra
Vēl vienu vagonu.

Kopš šitās stundziņas
Jo grūti izziņāt,
Vai otram tramvajam
Patiks mūs vizināt.

Salst ausis, rociņas,
Vēsi top kājiņām,
Nevaram laikā mēs
Nokļūt līdz mājām!

PILDAVS, LEJA un citi Rīgas
elektrotīklu darbinieki

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«PROBLEMĀTISKĀS MUCAS»

Istēnībā nemaz tik problemātiskas nebūtu, ja vien taras noliktavas pārzinim patērētos labāka oma. To «Dadzis» konstatēja pag. gada 23. numurā.

Izrādās, ka Pārtikas rūpniecības izejvielu un materiālu apgādes un realizācijas pārvaldes priekšnieks b. J. Plīškins domā tieši tāpat. Savā vēstulē viņš raksta, ka noliktavas pārzinis A. Akopjans rupji pārkāpis dienesta instrukcijas, par ko viņam izteikts stingrais rājiens un atņemta premiālā piemaksa par 1981. gada 4. ceturksni.

«ŠIS PIEVILCĪGAIS RETRO»,

citiem vārdiem, kafējnīca «Tūrists», ir skatāms Saulkrastos, netālu no stacijas. Par to, kā laika zobs šo kafējnīcu ir apstrādājis un kas tur vēl būtu darāms, «Dadzis» rakstīja tajā pašā 23. numurā.

Šovasar šis retro laikam vairs nebūs retro, jo saņēmām Rīgas starprajonu zvejnieku patērētāju biedrības valdes priekšsēdētāja vietnieka b. L. Borbala vēstuli. Viņš raksta:

«Paskaidrojām, ka Saulkrastu kafējnīcai «Tūrists» ir izstrādāta tehniskā

CIENĪJAMO «DADZĪT»!

Es dzīvoju Ļeņina ielā 129, un mūsu namā ir kolektīvā antena. Tomēr, kopš Rīga raida pa 7. kanālu, man nav bijusi iespēja normāli skatīties šīs programmas. Attēla kvalitāte ir galīgi nepatīkama, bieži zūd skaņas pavadījums. Aprunājoties ar kaimiņiem, noskaidrojās, ka arī viņiem televizori pa 7. kanālu rāda tikai miglas bildes. Tu, «Dadzīt», varbūt domā, ka es dzīvoju nelielā koka mājiņā. Nē, mūsu mājā ir 50 dzīvokļi un pie katras kolektīvās antenas pieslēgti daudzi televizori.

1979. gadā izsauca meistaru no antenu ceha Avotu ielā 25. Meistars paskaidroja, ka neko neesot spējīgs līdzēt. Antena neatbilstot 7. kanālam, esot jāmaina tās sekcija. Un vispār, viņš teica, ka viņu iestāde televīzijas programmu uztveršanu pa 7. kanālu negarantē, jo es dzīvojot par tālu no TV centra.

Varbūt Tu, «Dadzīt», zini, cik liela ir 7. kanāla televīzijas raidītāja jauda un cik tālu tiek garantēta normāla uztveršana?

Antenu nomainas jautājumi esot jākārto caur dzīvokļu ekspluatācijas rajoniem. Es to nedarišu, jo jau iepriekš zinu, ka antenas viņiem nav un droši vien nav arī cilvēku, kas varētu tās uzstādīt. Acīmredzot mājas iedzīvotājiem nekāds cits neatliks, kā samest pa dažiem rubļiem un samaksāt meistaram no malas!

O. RUDIKA,
Rīgā

dokumentācija, ir valdes sēdē apstiprināts pasākumu plāns kafējnīcas remontēšanai līdz 1982. gada maijam.»

«CELTNIEKIEM KĻEĢĒLU NETRŪKSTI»

ar šādu parakstu «Dadzis» 23. numurā parādīja kļeģu kaudzi, kas mētājās pašā Rīgas centrā, Centrālās stacijas laukumā.

Baltijas dzelzceļa Rīgas nodaļas priekšnieka vietnieks b. E. Samoilīks mums paskaidroja, ka Centrālās stacijas ēka tiek remontēta, tāpēc daļa celtniecības materiālu izkrauta pie lielā pulksteņa. Janvāra beigās visi kļeģi bijuši aizvesti, bet celtniecības gruzus un atkritumus tagad aizvācot katru dienu.

«DĪZAIS INERCES LIKUMS»

ir spēkā arī mūsdienās. Par to un arī par Jēkabpils celtniekiem «Dadzis» rakstīja 24. numurā.

Celtniecības ministra pirmais vietnieks b. A. Krols mums dara zināmu, ka visi trūkumi Jēkabpils jaunajā bērnu dārzā tagad novērsti. To nenoliedz arī Jēkabpils izpildkomitejas kapitālās celtniecības nodaļas priekšnieka vietniece b. M. Drikāne, kuras izsniegtā izziņā lasām:

«Pasūtītajam pretenziju nav.»

— VED ATPAKAĻ UZ REMONTDARBNĪCUI
— PAMĒĢINI VIŅU IZKUSTINĀTI

E. OŠS

RUBĻI PA KREISI, RUBĻI PA LABI

Ļaudis dažkārt ir pieraduši pie domas: ja grāmatveži vairāk raksta, arī kārtība mājās nāk labākā pa logiem un durvīm. Dzīves īstenība un padomju saimniecība «Mežārē» šo uzskatu ir samalušas sīkos putekliņšos.

Pagājušajā pavasarī «Mežārē» iesēja 43 hektārus cukurbiešu un 25 hektārus lopbarības biešu. Val patiešām iesēja, to tā droši apgalvot nevar. Pilnīgi droši gan ir tas, ka minētās platības ierakstīja atskaitēs. Ierakstīja un pavasarī gāja pasaulē meklēt ravētājus:

— Sanāk, ka blezsi! Kur darbs, tur alga! Tā vien šķita — viss ies kā pa dīdzelni. Sarādās līgumstrādnieki, kam saimniecības vadītāji solīja:

— Bez garā rubļa neviens nepaliks. Bez graudu malsiem arī neviens mājās nebrauks!

Tā radās noruna ar 12 cilvēku brigādi, kura apņēmās sakņaugus divreiz izravēt un, laiku īsinot, izretināt. Tāpat viss, kā saka, gāja pareizā virzienā — sūram darbam atlika gaidīt saldas saknes. Līdz rudenim izauga arī tādās. Bet vienreiz kā par nelaimi bija palicis vajā kantora logs un caurvējš galīgi sajauc daudzus jo daudzus grāmatvedības papīrus. Revidenti pēc tam tikai ar milzu pūlēm sadzina kopā galus. «Mežārē» vadītāji šos pūļus uzsēma bez ovācijām. Un tā gan te lai jūsmotu: izrādījās, ka čaklie ravētāji patiešībā kopuši

krieņi vien mazākas platības. Proti, kā bojā gājuši bija norakstīti 10 hektāri cukurbiešu un 16 hektāri lopbarības sakņu, bet naudiņa līgumstrādniekiem noskaitīta par pilnu platību. Līdz ar to no kases aizriņķojusi 6,8 tūkstoši rubļu vairāk, nekā pienāktos.

Ar tiem rubļiem, cukurbiešu saldumu un maidu rūgtumu mazliet savādi iznāca arī ražas novākšanas laikā. Vispirms dažī cilvēki sāka mest likumu apkārt tīrumiem, kur vāca cukurbietes. Kad viņiem jautāja, kādēļ tā dara, atbilde bija visai dīvalna: — Bail, ka neķer pa galvu ar kādu akmeni.

— Bet, piedodiet, tur taču vāc saknes nevis akmeņus, — jautātāji brīnījās.

— Arī akmeņus, — likummetāji atbildēja un bēga tālāk.

Tā, protams, bija pēdējā aplamība. Nekādus akmeņus līgumstrādnieki «Mežārē» nevāca. Šos darbus pierakstīja, lai sakņu vācēji dienā vidēji nopelnītu 28 rubļus... Atkal no saimniecības kasiņš nelikumīgi aizriņķoja 7,4 tūkstoši rubļu.

Kopš šiem notikumiem aiztecējis zināms daudzums ūdeņu un nobīris milzīgs daudzums sniega. Pār vainīgo galvām ir nobīruši vieglāki un smagāki sodi. Taču līgumstrādnieki joprojām sapem summas, par kurām talciniekus vai citiem vienkāršajiem mīrslīgajiem neērti pat lemināt.

Un rubļi rīpo gan pa labi, gan pa kreisi.
M. OSITIS

— Glābiet, glābiet, nepametiet nelaimē! — satīriskā žurnāla redakcijā iedrāzās ilggadējais darbinieks Nagliņš. — Paši sūtījāt talkā uz kolhozu, paši novēlējāt censties, tagad palīdziet godam atvadīties no draugu kolektīva!

— Kas noticis? — kolēģis Desiņš jautāja. — Viņi rīko kolhoza jubilejas svinības, tāda balle, ka galva reibst iedomājoties. Un man... man... uzticēts pirmais tosts. Esmu izcili strādājis, pildījis trīs normas, bijis labākais talcinieks, piedevām no žurnāla redakcijas! Ko lai es saku? — Nagliņš vaimanāja.

— Nav ko gausties! Tu esi radošs darbinieks, neizputēsi, — kolēģis Krāģītis atmeta ar roku, bet Nagliņš iekērās viņam piedurknē.

— Nē, jums jāpalīdz, jāpalīdz, es pārstāvēju visu kolektīvu! Lasīju kartupeļus par trim, bet nu visi kratās vaļā! Ko es varu izdomāt: veselu mēnesi esmu lasījis vienīgi ēdienkarti pusdienlaikā un kino afišas vakaros... Kaut ko jau pamēģināju, bet jums tas jāvērtē un jālabo, lai atbildība krīt uz visiem!

— Nu, tā ir cita runa! — no kabineta iznāca redaktors un sacīja. — Ja runa ir par gatavu rakstu darbu, mēs esam gatavi novērtēt, kritizēt un brāķēt. Klāj vaļā!

— «Dārgie kolhoznieki!» — Nagliņš iesāka.

— Skan pārāk oficiāli, — Krāģītis iebilda. — Tad «Dārgie draugi!» — Desiņš iesauca.

— Tā arī nebūs pareizi, jo viņi jau pirmajā dienā atcerējās, ka mūsu žurnālā pirms deviņiem gadiem kritizēts viņu saimniecībā brūvētais vīns «Dievišķā lāse»... — Nagliņš iebilda.

— Iztec bez uzrunas, noklepojies un sāc uzreiz ar tostu, — redaktors pamācīja.

— Tātad: «...Šobrīd esam sapulcējušies kopā, lai atzīmētu mūsu bagātā, skaistā kolhoza jubileju, lai godinātu pirmrindniekus un vēlētu paši sev un saviem kolēģiem vēl daudz ražīgu darba gadu. Prozi!» — Nagliņš noskandēja un aplusa.

— Sākums nekam neder, vai tad viņi paši neredz, ka sapulcējušies, nav taču ar varu sadzīti. Un, ka grib atzīmēt jubileju, tas arī skaidrs... — Krāģītis izlaboja.

— Manuprāt, teikt «mūsu» arī nevajag. Iedomāties vēl, ka esam uzsēmušies šefību, sāks ik gadu pieprasīt talciniekus! — redaktors uztraucās.

— Tad jau par pirmrindniekiem arī nav ko pieminēt, var iedomāties, ka es gribu sevi lielīt, atgādināt par panākumiem, — Nagliņš sacīja.

— Re, tu sāc loģiski runāt! — Krāģītis uzslavēja.

— Un kam tev tas miglainais izteikums par kolēģiem? Uz ko tu mērķē? Tas ir pilnīgi lieki, skaties, ka nesāk pie tevis braukt ar sūdzībām un ierosinājumiem. Tās beigas jāsvītro nost! — Desiņš iebilda.

— Tad paliks tikai «Prozi!». — Nagliņš nopūtās.

— Ir gan tie virieši neapķēri! Ja cilvēkam dod vārdu pie galdi, viņš pieceļas ar glāzīti rokā un nav piedzīvots, ka glāzes saturu kāds lietu laukā pa logu vai sev kabatā. Protams, viņš teiks «Prozi!», bet kāpēc deldēt zināmas frāzes? — sarunā iesaistījās kolēģe Bucina.

...Kolhoza jubilejas svinībās Nagliņš piecēlās, britiņu paklusēja ar glāzīti rokās, tad veikli izdzēra. Pārējie arī. Daži kolhoznieki sačukstējās, ka viņš esot rūdīts atturībasnieks, citi teica — Nagliņš raustot valodu, bet svētku noslēgumā viņš saņēma pārsveikuma balvu par oriģinālāko tostu.

DZ. ŠULCE

— KAS TEV LIKA PRECĒTIES!
— NEZINĀJU, KA PĒC GAIŠA GADA NĀK SUŅA GADS.

I. MELGAILIS

J. BULOŅA
(«Šiuolaik», Vilna)

Polietilēna plēve

Polietilēna plēve patiesi ir brīnišķīgs cilvēka prāta izgudrojums. Bez tās cilvēks tagad vairs nespēj spert ne soli. Mežā, upmalā, ezerā vai jūras krastā, ej, kur iedams, visur tā mēģinās pa kājām.

Mēs pat nemanījām, kā šī plēve kļuva par dabas rotu un mūsu pirmo palīgu sadzīvē. Tagad vairs nesaka: «Ietin vatē!» Šo teicienu ir atcēlusi pati dzīve. Tagad saka: «Ietin polietilēna plēvē!» Jo tagad nav iespējams pat iedomāties, kā bez tās varētu iztikt.

Polietilēna plēvē, jāsaka, ir ietīta gandrīz visa cilvēka dzīve. Pareizāk sakot, viņš pats, neviena nemudināts, ietin tani sevi. Kopā ar visu savu kustamo un nekustamo inventāru.

Nesim, piemēram, pilsoni Vikdauskus. Iegriezīsimies uz britiņu pie viņa Vikdauskus ģimenes mājā. Ko mēs tur ieraudzīsim vispirms? Ieraudzīsim, ka no polietilēna plēves mājai ir uzcelts trešais stāvs — siltumnīca. Zied visdažādākās puķes. Prieks sirdij. Un arī kabatai šīs tas atlec. Vismaz seši tūkstoši gadā.

Ieejam iekšā. Kas mums tur krit acīs? Salonā dienvidslāvu mēbeļu komplekts, guļamistabā — somu, ēdamistabā — ungāru.

Un ko mēs redzam uz grīdas? Salonā turku paklāju, guļamistabā — vācu, ēdamistabā — bulgāru. Pie sienām karājas gan sociālistiskās sadraudzības, gan kapitālistiskās rūpniecības ražotās sienas segas.

Viss ir apsegts ar polietilēna plēvi. Lai pasargātu no cilvēkiem un kodēm.

Un ko mēs ieraudzītu pilsoņa Vikdauskus skapjos? Zināms, ja viņš pēkšņs prāta aptumšošanās brīdī sāktu rādīt, kas tajos ir iekšā. Mēs ieraudzītu trīs viņa sievas kažokus, divus — meitas, divus — saimnieka paša un vēl vienu turku puskažociņu, kas pieder dēlam. Tie visi tāpat sabāzti polietilēna maisos.

Un ko mēs redzētu, ja paceltu pilsoņa Vikdauskus divānu? Mūsu uzmanību saistītu polietilēna maisi, kurā sabērti pusotra simta kilogramu cukura. Tā sacīt, melnai dienai.

Viss ir skaidrs, tikai kāda velna pēc te tas polietilēns? Ārē, tāpēc, ka pirms pāris gadiem uz šī paša divāna gulēja dūšīgi sadzēries saimnieka jaunības dienu draugs. Pēc tam cukurs vairs nebija lietojams, jo bija iebērtis parastā maisā.

Ja aiziesim tur, kur pilsonis Vikdauskus strādā, un gribēsim iegādāties to, pie kā nekādi nav iespējams tikt, mēs visu dabūsim no letes apakšas. Un viss būs ietīts acij neredzamā polietilēnā. Visu dabūsim, ja paši dosim. Bet tikai ar polietilēnu apvilktos vāciņos. Lai nepaliktu pirkstu nospiedumi.

Kad pilsonim Vikdauskam rodas vajadzība pēc slimības lapas, lai varētu pieņemt savu polietilēna paradīzi trešajā stāvā, viņš tāpat iedod kādam kaut ko polietilēnā ietītu. Jo iedarbīgi līdzekļi, kā zināms, tiek rūpīgi saņoti polietilēnā.

Tādējādi iznāk, ka dzīvot bez polietilēna nemaz nav iespējams, tas ir vajadzīgs visur.

Tikai vienu lietu nevar ietīt polietilēnā — sirdsapziņu. Zināms, tā ir trausla un neizturīga, bet, tiklīdz to ietin polietilēnā, uzreiz samaitājas.

Lai izskaidrotu šo fenomenu, zinātniekiem šai sakarā vēl krietni jāpalauza galvas. Par izturīgu, piemērotu materiālu, ar kuru apsegta sirdsapziņa liktos tīra, Vikdauskus un liels pulks viņa domubiedru būtu ļoti pateicīgi.

T. SERGIJENKO

— SIEVA, IELEJ VĒL VIENU ŠĶĪVI ZUPASI

M. RAMANE

E. RUSMANIS

— MĪLAIS, KUR TU DABŪJI ZIEDUS AR TIK GARIEM KĀTIEM!

E. OZOLINIS

RŪPĒS PAR MŪSU FAUNU

Apsveikdams mani 25 gadu jubilejā, dzejnieks J. Kanālmaliēis publicēja no latviešu literārās valodas atdzejotu dzejoli «Botāniskā mīkla», kurš skanēja tā:

«Kam nevienādi zobainas
Vai gandrīz gludas lapas
Un kausmatīgi vienkārši,
Bet auglis mazliet plakans?»

Kas orgānu šo vajā šķīr,
Tas vienreiz lielā tintē ir:
Drīz naktsmelnā, drīz rozā
I pantīnos, i prozā.

Kas lekni zājo sētmalēs
Un nezālienēs stīdž?
... Šīs puķes lepno vārdu nes
Viens orgāns iecienīts!

Ģau izjokoti daudzi joki
Jau tad, kad dzīvojām pa kokiem.
Bet kādas bildes saredz skats!
Tā nespēj Imermanis pats.

Kas manu mīklu atminēs,
Tas orgānu šo abonēs,
Kaut reizēm šitais orgāns
Spēj mušas novest morgā.

* Sk. A. Pētersone, K. Birkmane, «Latvijas PSR augu noteicējs», 2. pārstrādātais izdevums, Rīga, «Zvaigzne», 1980, 391.—392. lpp.

Visi dabas draugi par draudošo mušu izmiršanu stipri uztraucas — ja minētie kukaiņi masveidīgi nonāks morgā, tie agri vai vēlu būs jāieraksta «Sarkanajā grāmatā». Lai novērstu mūsu faunas noplicināšanu, nolēmu publicēt J. Kanālmaliēša dzejoli, kas mums droši vien patiks. Cerams, ka tās pēc dzejoliša izlasīšanas kļūs mundrākas un, jautri dzīkstēdamas, griezties dzejniekam par prieku.

«DADZIS»

Mans paziņa ir ķerts uz senatni. Nesen viņš saņēma dzīvokli jaunā mājā.

— Gulamistabā uz grīdas man būs čubu maiss un zirga dekors! — viņš lielījās. — Lielā tualetes spoguļa vietā — kubuliņš ar ūdeni! Pie sienām es pielikšu bultu uzgaļus un pakāršu akmens laikmeta krelles, bet virtuvi nolizēšu ar trīspadsmiit gadsmiņa māla podu lauskām!

Čubu maiss mani uzjautrināja. Podu lausku flizītes satrieca līdz sirds dziļumiem.

— Un kur tu to visu rausi? — es vaicāju.

— Launkalnē, — paziņa teica. — Tur šitā manta vārda pilnā nozīmē mētajās uz lielceļa. Atliek tikai pieliekties un pacelt. Ja netici, vari aizbraukt un pārliecināties.

Es, bez šaubām, nekavējoties sēdos autobusā un braucu uz Launkalni. Izkāpis autobusa pieturā, paraudzījos sev zem kājām un sastingu. Uz lielceļa skaidri varēja saskatīt pāris šķēpu uzgaļu, senču krelles un podu lauskas. No galvaskausa ceļmalas grants kaudzē uz mani raudzījās gadu simteņi.

Es biju mēms. Lūk, es nospriedu, kultūra un vēsture sadzīvī! Uzreiz ir redzams, ka padomju saimniecības vadība cenšas ieaudzināt strādājošos cieņu pret senatni! Viskolosālākais vēstures un arheoloģijas muzejs zem klajas debess! No rīta ej uz darbu — vari pa ceļam aplūkot senču rotaslietas, mājturības priekšmetus, uzzināt, kā šie īsti dzīvojuši, un salīdzināt ar mūsdienām.

— Ja nemaldos, jūsu saimniecība ir ar vēsturisku un arheoloģisku ievirzi? — vaicāju vietējiem ļaudīm, ko sastapu.

— Cik gan izdomas, kāda milzu enerģija bija jāiegulda šādā pasākumā!...

Uzrunātie plecus vien raustīja.

— Saimniecība kā saimniecība... — viņi teica. — Un tā vēsturiski arheoloģiskā ievirze ir vienīgi mūsu saimniecības vadībai. Galu galā, lai atsūtinātu ekskavatoru un noraktu senkapus pie Strautmaļu mājām, nekādas īpašas izdomas un enerģijas nevajag.

— Skauži! — uzklauzījās teikto, nospriedu. — Cenšas mazināt saimniecības panākumus! Nevienš taču tišuprāt nesien akmeni pie kakla un nelec dīķi. Nevienš tišuprāt nesāks postīt vietējas nozīmes arheoloģijas pieminekli, lai viņu pēc tam sauktu pie likumīgas atbildības. Un, ja tomēr tā dara, tad kaut kur noteikti ir apraksts kāds suns!

Es ilgi prātoju, kur suns varētu būt apraksts, līdz beidzot sapratu, ka Launkalnē ir gribēts uzreiz nošaut divus zaķus. Pirmkārt, ierīkojot Pāvulkalnā grants karjeru un vedot granti uz lielceļa, arheoloģiem tiek atvieglots darbs. Daudz ērtāk taču ir pētīt senatni tad, ja viss jau izbērts uz ceļa — kā uz delnas. Atbrauc, pastāvi un apskaties...

Otrkārt, uzzinājuši par tādu brīnumu, uz senatni kritušie brauks no malu malām, lai tiktu pie kādas māla poda lauskas, pie kādas rotaslietas. Līdz ar to vienā rāvienā būs atrisināts kadru jautājums, jo var cerēt, ka daudzi paliks Launkalnē, būs ar mieru dzīvot pat teltīs, gaidot, vai Launkalnes padomju saimniecības vadība neizraks vēl kaut ko interesantu un, galvenais, senu...

P. AURINŠ

— NE, NE, — NEGRIBU NEKO UZPOSTU, ESMU JAU DABOJIS TRŪKTIES...

E. OSS

Savu aicinājumu Šimanis atklāja agrā bērnībā. Viņa vienaudži vēl spēlēja paslēpes, skraidīja suniņus un auklēja lelles, bet mazais Šimanis jau mācīja kaimiņu runci staigāt uz priekšējiem un iedresēja kolhoza gaili viņu sveikt ar dziesmu: «Ku-ka-ra-čā!»

Gāja gadi. Šimanis beidza skolu un sāka meklēt dzīvīgu savu ceļu. Viņš, protams, sapņoja par cirku.

— Nu saki, kur tev jādzenas, — kolhoza priekšsēdētājs sāka viņu atrunāt. — Vai tad tev kāds laidis arēnā? Katram cirka māksliniekam tagad pašam savs puika aug. Tam celiņš tiks nokaisīts ar puķītēm pirmām kārtām. Viņu apgādās ar rekvizītiem, dresētu lāci, tīģeri vai kādu citu zvēriņu iedos... Viss ir labi, viss ir jauki, un pēkšņi — labrīt! — ieradies kaut kāds Šimanis no laukiem ar gaili! Zini ko, es tevi iekārtošu tepat fermā, tuvāk pie lopīņiem. Tur jūs ar savu gaili varēsiet kladzināt no rīta līdz vakaram.

Šimanis bija ar mieru. Bet, strādādam fermā, viņš neaizmīrsa savu lielo aicinājumu un sāka aizrautīgi nodarboties ar gotiņu Raibaļu. Izrādījās, Raibaļai ir ārkārtīgas dotības. Jau pēc dažiem treniņiem viņa iemācījās no burtiem sastādīt vārdu «mamma». Kolhoza priekšsēdētājs nevarēja vien beigt slavēt jauno fermas darbinieku. Ikvienu delegāciju no kaimiņu kolhoziem un pat no rajona centra tagad veda uz fermu, kur strādāja Šimanis. Delegācijas vienmēr vadāja pats priekšsēdētājs.

— Sveiks, zootehnik! Rādi nu mums savu intelektuālo govī — viņš labsirdīgi mudināja Šimani.

Šimanis izveda Raibaļu sajūminātā skatītāju priekšā. Gotiņa ņēma klucīšus un veidoja no tiem vārdus un pat veselus teikumus.

— Kāda ir mūsu Raibaļa? — Šimanis mīli jautāja.

«Gudriniece!» — Raibaļa salika burtus un lūkojās Šimanī valgām acīm.

— Bet kas esmu es? — parasti mēdza apjautāties kāds izcili asprātīgs ekskursants.

«Muļķis» — Raibaļa izveidoja atbildi. Viņai neviens to neņēma ļaunā. Tieši otrādi, apmeklētāji smējās, un drīz vien pa visu rajonu izplatījās ievērojamās govns un talantīgā zooteh-

niķa slava. Protams, netika piemirsts arī kolhozs, jo nevar taču atsevišķas govns sniegumu celt pāri vesela kolektīva panākumiem. Šimanis savā darbā neapūpēja pūles, un visi bija ļoti apmierināti.

Kādu dienu priekšsēdētājs izsauca Šimani pie sevis un teica: — Klausies, draudzīn, pie mums brauc kaut kāda sevišķi augsta priekšniecība. Tev vajadzēs Raibaļu parādīt tā, lai viņiem mutes no brīnumiem paliktu vaļā.

Šimanis ķērās pie darba ar vislielāko atbildības sajūtu. Viņš dzīvoja pa kūti dienu un nakti. Arī Raibaļa centās, cik spēja. Viņa iemācījās sastādīt milzum daudz vārdu un teikumu.

Un, lūk, pienāca ievērojamā diena. Augstie viesi, sastājušies apkārt Šimanim un viņa ievērojamajai gotiņai, sāka gaidīt.

— Nu, Raibulīt, pastāsti kaut ko mūsu dārgajiem viesiem, — priekšsēdētājs teica medainā balsi. Raibaļa vērtīgi aplūkoja visus klātesošos un ķērās pie darba. Viņa pūlējās labu laiku, un, kad beidzot pagāja sāpus, viesi no pārsteiguma noelsās vien — Raibaļa bija sastādījusi veselu vēstījumu.

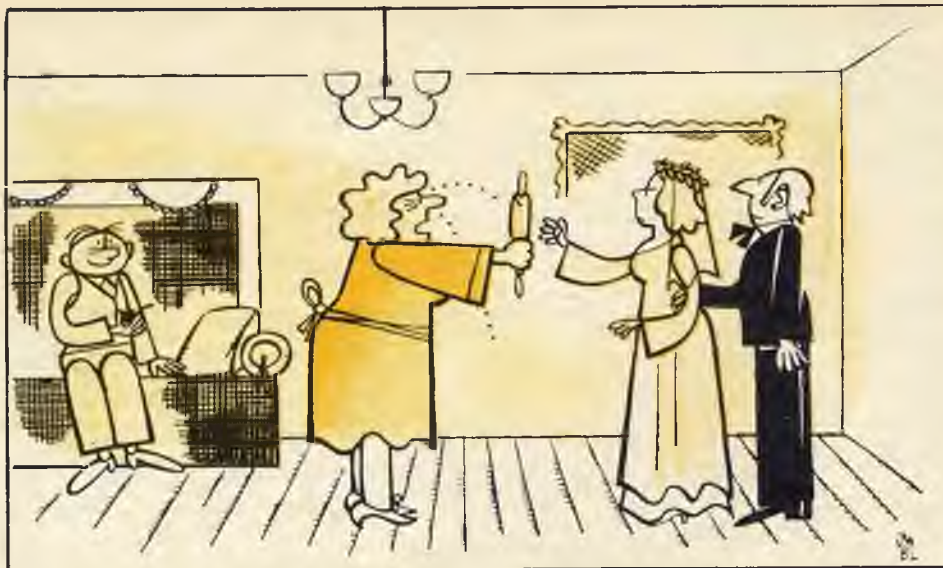
«Dārgie biedri!» viesi sāka lasīt. «Aplūkojiet, lūdzu, uzmanīgāk nevis mani, bet mūsu kūti. Jumts tek, logi, sienas... Zootehniks Šimanis par to ir ziņojis priekšsēdētājam jau desmit reizēs, bet viss palicis pa vecam!»

Izlasījuši šādu vēstījumu, viesi saskatījās. Kolhoza priekšsēdētājs, zobus sakodis, parādīja govij dūri. Aizvainotā Raibaļa pagrieza viņam muguru. Vienīgi Šimanis neko nemanīja un, priekā starodams, svētlaimīgi lūkojās uz savu miluli.

Viss šis notikums beidzās diezgan bēdīgi. Tiklīdz viesi bija aizbraukuši, Šimani pārcēla uz laukkopības brigādi, tālāk no lopīņiem. Raibaļai atņēma klucīšus ar burtiem. Bet priekšsēdētājam vēl ilgi nācās taisnoties dažādās instancēs. Delegācijas pārstāja šurp braukt un kolhoza slava pamazām izbālēja. Jo nav pieņemts vienas atsevišķas govns domas stādīt augstāk par vesela kolektīva viedokli.

Bet, galvenais, visu šo nepatīkšanu nebūtu bijis, ja Šimanis, izvēlēdamies profesiju, būtu paklausījis sava talanta aicinājumu.

I. KAZARNOVSKIS

PAAUDŽU STAFETE.

I. MELGAILIS

— JA ES SĒDĒTU JŪSU VIETĀ, ES GAN ŅEMTU!...
— BET, JA ES ŅEMTU, VAI JŪS IETU SĒDĒT MANĀ VIETĀ!

E. RUSMANIS

«DADZIS» DAUGAVPILĒ

MAŠĪNA PRIEKŠ SKATĪŠANĀS

Kādu dienu mans kaimiņš nopirka veļas mazgājamo mašīnu. Atveda mājās, uzlika uz galdiņa pie loga un teica sievai:

— Skat, ko es tev nopirku! Samaksāju simt sešdesmit piecus rubļus! Lai stāv redzamā vietā — citām sievietēm būs ko brīnīties!

Tagad sievas let garām kaimiņa mājai, paskatās logā un nebeidz kaimiņu slavēt:
— Tas tik ir vīrs! Tas tik domā par sievieti! Šitādu mantu nopircis!

Es gan kaimiņu neslavēju, jo viņa sieva, tāpat kā agrāk, nāk veļu mazgāt uz mūsu māju. Kaimiņa mašīna stāv tikai priekš skatīšanās.

Par kaimiņu es pēkšņi atcerējos, kad, būdams komandējumā Daugavpilī, sāku skatīties, kā darbojas jaunievieštā tehnika dažos pilsētas uzņēmumos.

— Ak gribat redzēt automātisko līniju maizīšu ražošanai — uzzinājuši ma-

nu vēlēšanos, Daugavpils maizes kombināta darbinieki jutās pagodināti. — Lūk, te tā ir! Importa! Maksā veselus simt sešdesmit piecus tūkstošus rubļu!

— Bet kāpēc tā nedarbojas! — es jautāju.

— Tā gluži nav, — kombināta jaudis iebilda. — Brīžiem darbojas. Bet mašīna nav vainīga, drīzāk jau plānotāji. Izrādās, ka pieprasījums pēc Kuncēvas maizītēm, ko tā ražo, ir gaužām niecīgs. Tāpēc arī dārgais automāts ir ļoti maz noslogots.

Līdzīgu ainu es piedzīvoju arī ražošanas apvienībā «Latgales alus».

— Lūk, te ir diatomīta filtrs, — apvienības darbinieki man parādīja acis priecējošu agregātu.

— Un kādu ekonomisko efektu tas dod! — apskatījās mašīnu, es jautāju.

— Grūti pateikt... — vīri apmulsuši

kastīja pakaušus. — Redzat, kopš 1979. gada šis filtrs nemaz nedarbojas.

— Nu tad iepazīstiniet mani ar alus rauga tīrītājas ražošanas iekārtu, — es ierosināju. — Dzirdēju, ka jaunā iekārta, kas maksā gandrīz deviņpadsmit tūkstošus rubļu, nesniedz ievieštas ražošanas.

Apvienības darbinieki apmulsuši vēl vairāk.

— Zināt, par jaunās tehnikas ieviešanu un par tiem ekonomiskajiem efektiem jums vislabāk pastāstīs apvienības galvenais inženieris Alehno. Mēs par tāda rauga automāta darbošanos pat dzirdējuši neesam.

...Bet cilvēki atbrauc uz Daugavpils ražošanas apvienību «Latgales alus», izlasa atskaites par jaunās tehnikas ieviešanu un nebeidz slavēt apvienības vadītājus:

— Tie tik ir vīri! Kā viņi domā par ražošanas uzlabošanu! Šitādu tehniku ir uzstādījuši!

NO SLIEDĒM NOSKRĒJUSĪ NAUDA

Daudzi domā, ka nepatikšanas uz dzelzceļa rodas tikai tad, ja vagoni noskrien no sliedēm. Tāds uzskats ir galīgi aplams. Vēl trakāki kļūsti saskrien tajā brīdī, kad vagoni mierīgi snauž uz sliedēm. Tieši tad nelaime ir visbīstamākā, jo nenāk brēkdama, bet zogas klusām, un pamanīt to ir ļausmīgi grūti.

Šo bīstamo likumsakarību ātrāk par citiem ir pamanījuši Daugavpils dzelzceļa stacijas kravas pārvadāšanas nodaļas darbinieki un viņu klienti. Pamanījuši un uzsākuši nesaudzīgu cīņu pret dzelzceļa vagonu dīkstāvi.

Kā šī cīņa noris, to vienā teikumā pateikt nemaz nevar. Cīņa ir plaša un daudzpusīga. Cīnās gan klienti, gan paši dzelzceļa stacijas darbinieki.

Vispirms parunāsim par klientiem. Nekompetentam cilvēkam var likties, ka organizācijas, kas laikus neizkrauj vagonus, mierīgi maksā soda naudu un ne par ko citu nedomā. Atļausiet piezīmēt, tā tas gluži vis nav. Vainīgās organizācijas savu rīcību ļoti pārdzīvo un dara visu, lai vismaz daļēji mazinātu sāpīgo rūgtumu, ko rada viņu neizdarība.

Nesim, piemēram, Daugavpils Lokomotīvu remonta rūpnīcu. Pērnā gada deviņos mēnešos rūpnīca no 2296 pienākušajiem vagoniem tikai 716 izkrāvuši laikus, 1580 vagoni nostāvējuši pie izkraušanas laukumiem astoņas, desmit, bet vagoni Nr.

6352260 un Nr. 4685709 pat divdesmit dienas un četrdesmit stundas. Par vagonu dīkstāvi rūpnīca pērn samaksājusi 17 tūkstošus rubļu!

Ja kāds domā, ka rūpnīcas vadītāji neko nedara stāvokļa uzlabošanai, lai būtu atļauts iebilst. Ir dzirdēts, ka jau izstrādāts vesels pasākumu komplekss, kam jāatrisina tieši sasāpējusī dīkstāves problēma. Tā, piemēram, vasaras mēnešos zem vagoniem, kas ļoti ilgi stāvēs neizkrauti, paredzēts nopļaut zāli.

Apzinoties, ka viņu vainas dēļ vagoniem jāiztur paaugstināta slodze, Lokomotīvu remonta rūpnīcas jaudis dara visu, lai savukārt pēc izkraušanas vagoni būtu mazāk noslogoti, un tāpēc tos pilnīgi nepiekrauj. Pērn 28 vagoni, kas bija piešķirti Lokomotīvu remonta rūpnīcai, atstāja Daugavpils staciju pustukši un kopumā aizveda 255 tonnas kravas mazāk, nekā tas paredzēts pēc normām.

Protams, par vagonu saudzēšanu jādomā dzelzceļniekiem. Taču, ja to dara klienti, dzelzceļnieki savukārt rūpējas par viņiem.

Katram ir skaidrs, ka pēkšņs paziņojums par kravas pienākšanu var klientu uztraukt. Lai tas nenotiktu, dzelzceļnieki bieži vien šo satricējošo informāciju paziņo ar apdomu. Tā teikt, kad klients tādā brīdī ir nobriedis un par gaidāmo kravu jau sāk nepacietīgi interesēties. Diemžēl saudzē-

dami nervozākos klientus, dzelzceļnieki bieži vien dara pāri veselajiem. Tā, piemēram, starprajonu vairumtirdzniecības bāze, kas ļoti gaidīja televizoru kravu, svarīgo ziņu par vagonu pienākšanu saņēma ar 21 stundas nokavēšanos.

Nav nekāds noslēpums, ka Daugavpils dzelzceļa stacijas teritorijā nav vajadzīgās kārtības. Žogs viegli pārkāpjams, konfeineri un noliktavas nereti ir bez apsardzes. Rezultātā — daudzas atvestās preces bojājas vai vienkārši pazūd.

Principā šīs nebūšanas vajadzētu novērst dzelzceļa stacijas vadība. Taču, kamēr tā domā, ko darīt, rīkojas vienkārši mirstīgi. Redzēdami, ka tautas manta let bojā, viņi daudzas preces ņem savā aizgādībā.

Tā, piemēram, strādnieks Jegorovs, nežēlodams spēkus un pūles, aiznesa uz mājām pilnīgi jaunu dīvanu. Širajevs un Markočevs, baldīdamies, ka, iestājoties siltam laikam, no cisternas varētu izgarot spirts, pāris spaiņus noglabāja vēsākā vietā. Vasiļjevs un Goļcovs savukārt parūpējās par sīpoliem. Paņēma no vagona četrus maisus un aizveda uz pilsētu.

Iniciatīva, bez šaubām, ļoti interesanta. Žēl tikai, ka glabāšanai paņemtas preces viņi pēc tam vairs nenes atpakaļ...

Kā redzat, cīņa pret vagonu dīkstāvi un pret visiem citiem trūkumiem, kas no tās izriet, rīt pilnā sparā.

J. JAUNS

K. LIEDE

SVEICAM ARVĪDU SKALBI!

U. MEŽAVILKA šaržs

Kad studenti sāk sveicināt pasniedzējus, tas nozīmē: kļāt eksāmenu sesijā.

A. SKALBE

Lieliski teikts!
Un, kad «Dadzis» publicē ievērojama dzejnieka domugraudus, tas nozīmē: kļāt šī dzejnieka 60 gadu jubilejā.

«DADZIS»

Galva plīst pušu no domāšanas. Vai nu galva par mazu, vai arī domas par lielām.

Dabūjam nepelnītu rājlenu, jo bijām pelnījuši lielāku, nekā dabūjam.

Visa dzīve ir nepārtraukts eksperiments, kā labāk dzīvot.

Māris Čaklais saka: — Tev vajag atraisīties!
Es atbildu: — Laiks saņorēties!

Kaunu kā sāpošu zobu neizrausi, jāpaciešas, kamēr pats no sevis izsarks.

Divkosība ietilpst cilvēka rakstura viendabībā.

Smaga dzīve velkas lēnām, viegla — aizskrien nemanot.

Neizrādiet, ka jūs jau visu zināt, citādi jums neviens neko nestāstīs, arī tad, ja patiešām kaut ko nezināt.

Nav rakstnieks, bet rakstīt māc, tāpēc fabrice sūdzības.

Divi lakstīgalas vienā un tai pašā krūmā nedzied.

Medicīnu studējis pats uz savas ādas.

Liktenis ir līdzīgs plānam ledum, pa kuru ejot, nekad nezini, kad tas ielūzīs.

Cik var, to jau katrs var, bet vajag tik, cik nevar.

A. SKALBE

AK, ŠIS SIEVIETES...

Nav bīstama sieva, kurai sapnī rādās, ka viņa apprecējusies ar miljonāru. Daudz jaunāka ir tāda, kurai tā šķiet pēc pamošanās.

Viņš nezina, kas ir īsta laime, kamēr nebija apprecējies. Taču tad bija jau par vēlu.

Ja mīļotais nelevēro, ka esi jaunā kleitā, ar pilnām tiesībām vari uzskatīt, ka viņš tevi nesaprot.

Meitenes ir kļuvušas citādas, sievietes ir kļuvušas citādas, vienīgi sievasmātes palikušas tādas pašas.

Sliktāka par sievu, kas prot vārīt, bet nevāra, ir sieva, kas neprot, bet vāra.

Savākusi EULĀLIJA DORIKA

RUNĀŠANA

Biju nolēmis taupīt laiku un kreklus vairs mājās nemazgāt. Pa ceļam uz darbu ieskriešu veļas pieņemšanas punktā un — kārtībā.

Tā es arī darīju. Diemžēl veļas pieņēmēja bija aizņemta — viņa pašreiz sarunājās ar kolēģi. Tika apspriests kaut kādas Laumiņas kleitas fasons, pēc tam sākās debates par bērnodārza audzinātāju attieksmi pret vecākiem. Pagāja piecas minūtes, pagāja desmit, bet viņas čivināja vēl joprojām. Sāku kaudzināt ar atslēgu pa leti. Nekāda rezultāta. Pieņēmēja pašreiz dedzīgi stāstīja, cik brīnišķīgu plati viņai pagādājusī draudzene, kas strādā frizētavā.

Mēģināju kaudzināt noteiktā rītmā, kā hokeja sacīkstēs kaudzina līdzjutēji: tuk-tuk, tuk-tuk-tuk, tuk-tuk-tuk, tuk-tuk!

Beidzot pieņēmēja kaudzināšanu sadzirdēja, paskatījās uz mani ar iznīcinošu skatlenu un jautāja, ko es vēlos. Teicu, ka vēlos parunāt ar punkta vadītāju.

Pieņēmēja pamāja uz durvju pusl. Piekļāvēju un legāju. Vadītāja pašreiz stāstīja pa telefonu, kā viņa vakar atpūtusies «Jūras pērlē». Gaidīju sešas minūtes, kamēr beidzot tiku pie vārda un varēju sūdzēties par pieņēmējas rīcību.

Darbu, protams, nokavēju. Apsēdos pie galda un sarūgtināts sāku stāstīt, cik neapzinīgs personāls strādā veļas pieņemšanas punktā. Visi kolēģi bija sašutuši: «Kā nu tā var darba laikā plāpāt!»

Kamēr mēs apmainījāmies domām, piezvanīja galvenais inženieris un indīgi aizrādīja, ka gaitenī pie mūsu istabas durvīm rindā stāvoš divdesmit apmeklētāji.

Interesanti, pa kuru laiku šitāds bars bija paguvjis salasīties!

E. BRANDS

— ŠODIEN JOPROJĀM NAV SILTĀ ŪDENS...

I. MELGAILIS

VĒSU MIERU!

Ja kādam tehniski izglītotam cilvēkam pajautātu, kā zāgē malku, viņš bez vilcināšanās atbildētu: «Ar zāģi!» Atbilde būtu pilnīgi pareiza, jo malku patiešām zāģē ar zāģi. Taisnība gan, tagad, divdesmitā gadsimta beigās, zāģi vairs nevelk divi bārdaini vecuki, kā tas kādreiz notika, nē, tagad zāģi griež motors. Un tomēr arhaiskais zāģēšanas paņēmieni pēc būtības palicis nemainīgs.

Cilvēka prāts, kā zināms, ar savu laiku pārdzīvojušiem paņēmieniem nekad nesamierinās, tāpēc novatori pēdējā laikā mēģina malkas zāģēšanu modernizēt. Tas varbūt izklausās fantastiski, bet iespējams, ka tuvākajā nākotnē zāģi varēs nodot muzejā. Zāģētājiem atliks tikai parādīt vienam uz otru ar pirkstu, un malka pati sazāģēsies.

Pašlaik jauno zāģēšanas paņēmieni ar apskauzamu entuziasmu izmēģina Rīgas pilsētas izpilddomnieks Kurināms apgādes pārvalde un apvienība «Rīgas ekspresis». Kurināmā apgā-

des pārvaldes vadošie speciālisti rāda ar pirkstiem uz «Rīgas ekspresa» pusi un runā maģiskus vārdus:

— Zāģējiet jūs, jo mēs visu malku sazāģēt nespējam! Lai pilsoņi pa telefonu izsauc vīrus ar motorzāģi, un viss būs kārtībā!

Savukārt «Rīgas ekspresa» vadošie speciālisti rāda ar pirkstiem uz Kurināmā apgādes pārvaldes pusi un runā vēl maģiskākus vārdus:

— Zāģējiet jūs, jo mēs labprāt nodosim jūsu rīcībā visus mūsu motorzāģus. Tad pilnīgi atkritis garie pārbraucieni no viena klienta pie otra, tehnikas izmantošanas koeficients kļūs trīskārt augstāks, un viss būs kārtībā!

Diemžēl rādīšana ar pirkstiem laikam vēl nav pietiekami efektīva, jo malka joprojām pati nezāģējas. Šī iemesla dēļ nepacietīgākie klienti sāk rakstīt sūdzības. Visvairāk sūdzību rakstītāju ir starp fiziski vārgiem pilsoņiem, kam malkas zāģēšana kļuvusi par neatrisināmu problēmu.

Taču nepacietīgajiem būtu jāsaprot, ka ikviens zinātnisks eksperiments prasa laiku, tāpēc būtu daudz pareizāk, ja fiziski vārgie pilsoņi uz pagaidām vēl neatrisināto malkas zāģēšanas problēmu raudzītos ar vēsu mieru. Apmēram tā, kā uz to jau vairākus gadus raugās gan Rīgas pilsētas izpilddomnieja, gan Sadržīves pakalpojumu ministrija.

PUIKAS PLĒŠ BIKSES!

Līdz šim zinātnieki konstatējuši deviņdesmit deviņus veidus, kā puikas plēs bikses, — viņi rāpjas pāri sētām, šļūc uz dibena no apledojušiem kalniņiem, kāpņu telpā laižas lejā pa margām un tā tālāk, un tā joprojām. Diemžēl veids, kā saplētās bikses savest kārtībā, ir tikai viens — lāpīšana. Salīdzinot ar plēšanu, lāpīšana ir ievērojami sarežģītāka. Pirmkārt, nepieciešama adata, otrkārt, diegs un, treškārt, ielāpi. Daudz ielāpu!

Adata ir katra bikšu plēsēja

mamiņai, tāpat arī diegs, bet ar ielāpiem, ir kā ir. Nelaime tā, ka puikas minēto apgērba gabalu visvairāk plēs, nākdami mājās no skolas, tāpēc ielāpiem jābūt no tādās pašas zilas drēbes kā skolēnu formas tērps. Mamiņa aiziet uz vienu veikalu — formas tērpa drēbes nav, aiziet uz otru — nav, trešā veikālā pārdevēja atbild, ka dažreiz drēbe esot, bet ļoti, ļoti reti. Ko darīt? Ļaut, lai puika staigā ar caurām biksēm, vai pīkt jaunu formas tērpu? Bet varbūt aiziet uz Viegļās rūpniecības ministriju, atvainoties par traucējumu un pateikt trīs vārdus: «Puikas plēs bikses!»

Iespējams, ka šis ceļš būtu vispareizākais. Kas var galvot, vai Viegļās rūpniecības ministrijas speciālisti zina visus puiku niķus. Ja nezina, tad nav ko brīnīties, ka veikalos skolēnu formas tērpu drēbe jāmeklē kā ar uguni.

Tāpēc, drošs paliek drošs, atkārtosim labi skaļi: «Puikas plēs bikses!»

A. ISAIS,
zinātnu kandidāts

PĀRDOMAS

Zūdīdamies par jaunlešu neudzīnātību, tu atkārtoti tikai to, ko jau ir teikuši tavi vecāki.

Ja nesteidzies, stāties rindā pēc taksometra!

A. GĀLE

Izgulēta nakts ievada dienu, neizgulēta līn bieži — nedienu.

Gulot uz lauriem, nealzmirsti uzvilkt modinātāju.

F. USĀNS

— APSVEICU SIEVIEŠU DIENĀ!

E. RUSMANIS

KLEKŠĪŠI

«Brīviņu saimnieks ir meistārīgs kalpu izdzinējs, jo viņš to dara ar ēšanas palīdzību.»

«Tautā, smakdama vācu jūgā, centās tikt pie izglītības, jo izglītotie varēja uzzdzīvot.»

«Plūdonis savu poēmu «Ātrāitnes dēls» saraksta pamatojoties uz mātes un brāļa slimības.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS

— UN KĀDA IR JŪSU KOLHOZA IEVĒROJAMĀKĀ RĀŽOŠANAS PALĪGNOZARE!
— LOPKOPĪBA. MĒS TURAM GOVIS.

K. LIEDE

— ATKAL LAIZAS SŪDZĒTIES, KA VIŅAS KAIMIŅŠ IR ĪSTS VELNS!

E. OZOLIŅŠ

— KĀ REDZAT, DEKONSERVĒJAM.

A. MUKAŅŠ

LABS NĀK AR GAIDIŠANU

Nudien, gudras galvas bija skroderiem, kas izgudroja teicienu: «Septiņas reizes nomēri...» Gudras un lielas. Ej nu sažini, kas notiktu, ja grieztu uzreiz. Tiesa, mērīšanai nepieciešams zināms laiks. Tāpēc, gluži iespējams, šie paši skroderi izgudroja vēl vienu sakāmo: «Labs nāk ar gaidīšanu, silts ar sildīšanu»...

Diemžēl pilsoņi bieži vien nesaprot šo skroderu filozofiju.

— Mums solīja, ka tad un tad būs gatavas un tas! — viņi ceļ trauksmi. — Tas un tas nav gatavs vēl šobrīd, tātd biedram tādā un tādā namā pienākuma apziņas!

Atklāti sakot, šāda pilsoņu attieksme pret darba darītājiem var šos darba darītājus pamatīgi traumēt. Ir taču iespējams, ka darba darītājs jau divas reizes visu nomērījis un patlaban sasparojies trešo reizi mērit īpaši kvalitatīvi. Bet vai var kvalitatīvi mērit, ja traucē ar sūdzībām?

Rīgā, Daugavpils ielas 76. namā dzīvojošai pilsoni Z. Lāriņai, piemēram, apmetums krietni uz galvas. Un ūdens tek no griestiem. Un vispār no dzīvokļa griestiem var sagaidīt visu ko. Jo kāpņu telpu sedz stiklots gaismas kupols. Bet kupoliem, kā zināms, piemīt nejaucams nikis gadu gaitā brukt kopā.

Irniece sūdzas jau no pērnā gada vasaras. Brīžiem dzīvoklī ierodas atbildības sajūtas pārpilni biedri, paraugās uz kupolu, paraugās uz griestiem un secina:

— Jā! Fakti atbilst! Kas ir, tas ir!

Un aiziet. Lai septiņas reizes nomēritu. Lai pieņemtu lēmumu par nesaudzīgas cīņas uzsākšanu par uzdoto pienākumu savlaicīgu un kvalitatīvu veikšanu. Lai gadu no gada uzlabotu darbu ar iedzīvotāju sūdzībām...

Bez šaubām, kupols tā arī paliek pussabrucis. Taču tas ir saprotami. Rāvienā salabots bojājums varētu radīt pārējos pilsoņos zināmu neizpratni. Tērvetes iedzīvotājs R. Leimanis varētu pamatoti vaicāt:

— Kā tad tā?! Kupolu var salabot vienā rāvienā, bet manu televizoru «Rekords-312» remontē jau divus mēnešus!

Un sāktu stāstīt par to, ka vēl pērnā gada 1. decembrī nodevis ražošanas apvienības «Elektrons» Dobeles filiālē remontā televizoru.

— Mīlo cilvēk, pienāciet astoņpadsmitajā decembrī, — viņam ieteikuši.

R. Leimanis pienācis.

— Mīlo cilvēk, mums patlaban nav nepieciešamo detaļu. Pienāciet ap janvāra vidu...

R. Leimanis pienācis.

— Mīlo cilvēk, diemžēl patlaban līdzēt nevaram, pienāciet kaut kad...

Zinādams, ka Z. Lāriņai kupols nav salabots, R. Leimanis pacietīgi gaidījis, kad pienāks šī «kaut kad» diena. Tikpat pacietīgi gaidījis arī Saldus rajona kolhoza «Komunārs» darbinieks A. Lagzdīņš, kas vēl pērnā gada martā nodeva «Elektrona» Liepājas filiālē remontēt automašīnas radiouztvērēju «Ural-2».

— Gan jau... — viņi teiks. — Galu galā, darbiniekiem nav laika, filiālēs nav rezerves daļu... Tāpēc nemaz nedrīkst prasīt, lai tā, vienā rāvienā...

Z. Lāriņai, raugoties, cik miermīlīgi gaida «Elektrona» klienti, dvēselē sāks vīterot putniņi. Jo klienti nezina, kad viņu pasūtījumus izpildīs. Turpreti Z. Lāriņai ir Rīgas pilsētas Maskavas rajona izpilddomērijas priekšsēdētāja vietnieka b. A. Verzes parakstīta atbilde: «Fakti apstiprinājušies. Gaismas kupols ir ar lielu nolietošanas procentu, nepieciešama tā rekonstrukcija. Šajā gadā Rīgas pilsētas izpilddomērijas projektu-tāmjū kancle tiks pasūtīta tehniskā dokumentācija kupola rekonstrukcijai, pēc kuras izgatavošanas tiks noteikti konkrēti izpildes termiņi. Vienlaicīgi paskaidrojam, ka dzīvoklī apmetuma remontu lietderīgi izpildīt tikai pēc gaismas kupola rekonstrukcijas.»

Un viss ir kārtībā. Un izpilddomērija var ķerties pie mērīšanas. Šogad pasūtīs tehnisko dokumentāciju, nākamgad remontu iekļaus plānos, aiznākamgad finansēs, aiznākamgad noslēgs ar attiecīgu organizāciju līgumu par kupola rekonstrukcijas izpildi... Tā vien skaties, divtūkstošajā gadā kupols būs! Mājas, iespējams, nebūs, dzīvokļa nebūs, bet kupols stāvēs kā piemineklis dažu darbinieku rūpēm par cilvēku! Jo labs taču nāk ar gaidīšanu, silts ar sildīšanu.

Kas tiesa, tas tiesa, sildīšanai dažkārt nepieciešama dabas gāze. Un šo gāzi diemžēl

nepāravadā plastmasas maisiņos vai papīra kuliņos. Dabas gāze plūst pa caurulēm. Bet Rīgā, Ainavas ielā 1 un Žagatu ielā 17 dzīvojošiem irniekiem šīs caurules jāpieslēdz pie gāzes cauruļu sistēmas, kas atrodas Ainavu ielā 3. Irnieki saņēma visus nepieciešamos dokumentus Rīgas tikla gāzes ražošanas un ekspluatācijas pārvaldē un devās pasūtīt projektu projektēšanas institūtā «Latkommunprojekt». Projektētāji pasūtījumu pieņemt atteicās.

— Nepieciešams, lai Ainavu ielas 3. nama īpašniece piekrist šādai pieslēgšanai...

Bet īpašniece nepiekrīt. Irnieki iet uz pārvaldi. Pārvaldē rausta plecus. Irnieki iet uz Tautas tiesu. Tautas tiesa rausta plecus. Irnieki iet uz Rīgas pilsētas izpilddomērijas Galveno arhitektūras plānošanas pārvaldi.

— Gaidiet! — pārvaldē saka. — Varbūt ar laiku īpašniece mainīs savus uzskatus un atļaus pieslēgt jūsu caurules pie valsts gāzes vada, kas atrodas uz valstij piederošās zemes...

Visu to zinot, pat N. Petrova no Jaunciema 6. šķērslinijas turpmāk dzīvos mierīgi. Un nesūdzēsies par to, ka viņas mājā joprojām mīt pilsonis J. Lismanis, lai gan ir Rīgas pilsētas Oktobra rajona Tautas tiesas spriedums, kurā gaidi un nepārprotami sacīts: «Izlikt Lismani Jāni no Petrovai piederošās mājas bez citas dzīvojamās platības ierādīšanas.»

Protams, tiesu izpildītājs varētu īstenot Tautas tiesas spriedumu. Bet tiesu izpildītājam kaut kā nav ne laika, ne iespēju. Viņam arī septiņas reizes jānomēri, lai vienu reizi izpildītu sprieduma prasību.

Galū galā, viss taču ir kārtībā. Vai kāds atsakās remontēt gaismas kupolu? Vai kāds atsakās remontēt televizoru un radiouztvērēju? Vai kāds atsakās izpildīt Tautas tiesas spriedumu? Tādu nav un nebūs.

Atliek vienīgi, kā dziesmā dzied, — gaidīt, gaidīt, pagaidīt. Toties kāds milzīgs prieks pārņems pilsoņus, kad viņi būs sagaidījuši! Aprakstīt šo prieku un sajūsmu nav iespējams.

A. BRALĪTIS

PĀRLIECINĀŠANAS SPĒKS

Pārlūkojot kārtējo preču sūtījumu, Knubiķu veikala vadītājs Pusmuciņš kļuva arvien errīgāks. Būs laikam jukuši bāzē! Vasaras siltums nāk virsū, bet šie atveduši melno tūkstoti mantas, kura lieti noderētu Ziemeļpolā iekarotājiem. Pusmuciņš staipīja biezās bikses un vamzū, brīnīdamies pie viena — kur gan var raut tādu krāsu! Ne zila, ne zaļa, ne pelēka. Nu uz mata kā Pusmuciņa švāģera ancuks, kad tas kopā ar īpašnieku bija izpeldējies linu mārkalā.

— Plāns nodegs ar zilām uguņīm, — Pusmuciņš stāstīja mājās sievai. — Taisni tā viņiem arī pateicu. Bet bāzes direktors tik sit man uz pleca un saka, gan jau es kaut ko izdomāšot, tāds pieredzējais tirgotājs, gan jau pratišot ļautiņus pārliecināt. Parunājies, viņš man saka, mēģini pārliecināt, ka manta nemaz nav zemē metama. Bet kā lai to izdara?

Lonija kopdzīves gados bija balstījusi vīru daudzos prieka un bēdu brīžos. Tāpēc tagad viņas seja apmācās un vaigā atblāzmoja spraigo domu darbu. Un Pusmuciņš vēl nebija beidzis strēbt otru šķīvi skābu kāpostu zupas, kad Lonija apņēmīgi slēdās augšā un āva kājas: — Sēdi rāms, vecais, par visu pārējo gādāšu es. Man tā pārliecināšana ir skaidra.

Pusmuciņš bija radināts sievas darišanās nejaukties, tāpēc pēc sārtīgās maltītes likās drusku nosnaust. Taču nomidzi pārtrauca telefona zvans.

— Haudujujūdū, apkalpojošā sfēra! — klausulē dārdināja pienotavas vadītāja Sviestīņa balss. — Varbūt es neesmu pareizi sapratis, bet tauta runā, tu rīt tirgošot deficītu... Domāju, tu atcerēsies, cik jauki pērn kopā makšķerējām!

— Blēņas, — Pusmuciņš žāvēdamies nūrdēja. — Tās ir blēņas. Ja tev tās fufaikas bikses un vateni patiesi vajag, dabūsi kaut divdesmit gabalus. Nekāda deficīta nav, dieva goda vārds.

— Sapratu, apkalpojošā sfēra, sapratu! — Sviestīņš norēcās. — Avīzes lasām un par dekrētiem esam informēti. Mana sieva ar saliekamo gultu iet dežurēt pie tavas bodes durvīm, lai nevienš nevar pārmest blāta būšanu. Es ceru, par to viņa dabūs divus komplektus? Haudujujūdū!

Pēc tam zvaniņa mehāniķis Dzelzītis, namdaris Ēvele, kurpnieks Āmuriņš, zivkopju brigadieris Lidaka. Pusmuciņš visiem pēc labākās sirdsapziņas zvērēja, ka nekāda deficīta nav un nebūs. Visi apgalvoja, ka saprot Pusmuciņu no pusvārda, paldies par to pašu.

Kad vēl vakarā pārradās Lonija, Pusmuciņš vaimanādams metās viņai preti:

— Vai tā drikst krāpties, ko nu darīsim!

— Visiem, ko satiku, sacīju tikai skaidru patiesību — rīt boddē tirgos tādus ancukus, kādus Knubiķos mūžam nav redzējuši. Tu taču pats man tā sacīji — neredzēti ērmī! Un vēl es teicu, ka vienās rokās tikai pa vienam ancukam, nekādu nolikšanu, nekādu blatu, dzīvā rindā!

Nākamajā rītā Pusmuciņš saprata, ka nēko līdzīgu savā garajā tirdzniecības darbinieka mūžā nav redzējis — rinda kā

čūska divas reizes apvīja veikalu un pazuda tuvējā mežinā. Durvis vaļā slēgdams, veikalvedis, roku uz sirds likdams, zvērēja, ka būšot tikai pašmāju prece, turklāt, godīgi sakot, stingri zem vidējā. Uz to rinda vienprātīgi ieteica nedzesēt muti un darīt, kas jādara, — lai ikviens pēc iespējas ātrāk tiek pie Knubiķos nekad agrāk neredzētā apģērba.

Sākumā Pusmuciņš baidījās, ka pirmie pircēji, mantu mājās labi apskatījušies, skries atpakaļ un metīs visu tirgotājam gīmī. Taču nekas tamlīdzīgs nenotika. Un vēlāk Pusmuciņam arī nebija laika domāt — spēj tikai skaitīt naudu un iesaiņot preci.

Vakarā veikalvedis pārradās mājās ar krietnu sāni.

— Kas tur? — Lonija brīnījās, pēc apveidiem neko nevarēdama sazimēt.

— Ancukil! — Pusmuciņš izrieza krūti. — Paņēmu sev divus gabalus. Kas tad būs, ja es pats, veikālā strādādams, nevarēšu paņemt preci, pēc kuras visi plēstin plēšas. Lai man kāds pamēģina kaut ko pārmest!

MĒRIJA MUŠA

IMANTS SMIRNOVS

Div' pļaviņas es nopļāvu

Div' pļaviņas es nopļāvu,
Laukos to jau daudzī prot.
Sienu vedu, šķūnī krāvu,
Lai var ziemā govij dot.

Zeme sniegu uzsegusi,
Ataust vējains ziemas rīts.
Marts vēl tikko pāri pusei,
Šķūnis tukšs kā izslaucīts.

Kūtsdurvis es bēdīgs stāvu,
Sirds gandrīz vai pušu plīst.
Div' pļaviņas es nopļāvu,
Vajadzēja nopļaut trīs.

TIE SASODĪTIE KIEĢEĻI!

Kas pateiks, kuras profesijas pārstāvjus visvairāk gribas ņemt uz gauda? Pilnīgi pareizi — celtnieki! Kur vien paklausies, visur dzirdi: «Celtnieki izdarījuši tā un nav izdarījuši šitā, celtnieki vainīgi, kad māja nav laikā gatava, un vainīgi arī, kad gatavā māja neturas kopā!»

Mēs nebūt negribam apgalvot, ka visi celtnieki strādā zibenīgos tempos un nepārspējamā kvalitātē. Kas nav, tas nav, nūdien nē. Bet, ja mēs pajautātu pašiem celtniekiem, kāpēc viņi stiepj gumiju un būvē, sacīsim, ne visai kvalitatīvi, viņi mums varētu atbildēt pavisam īsi:

— Dodiet mums labus būvmateriālus, un mēs radīsim brīnumus!

Lūk, tā, pavisam vienkārši: dodiet teicamus ķieģeļus un būs teicamas celtnes.

Taču aiz šīs vienkāršās prasības ir paslēpts viltīgs zemteksts: parādiet mums uzņēmumu, kas ražo teicamas kvalitātes ķieģeļus!

Izrādās, tādu atrast nav nemaz tik viegli. Valsts Celtniecības komitejas ļaudis pārbaudīja virkni būvmateriālu ražošanas uzņēmumu, un kas izrādījās? Izrādījās, ka visos pārbaudītajos ceļos, rūpnīcās un kombinātos ražotie ķieģeļi un Valsts standartu prasības — tās ir divas dažādas lietas! Tu, cilvēks, paņem rokā

vienu ķieģeli, un tas izrādās maķenīt plātāks, nekā vajadzētu. Paņem otru — tas atkal šaurāks! Vienā rūpnīcā tas apdedzināts par maz, citā — par daudz. Te tikai saplaisājis, bet tur pavisam sadrupis. Divdesmit četrus procentus no Rīgas būvmateriālu ražošanas apvienības izgatavotajiem silikātķieģeļiem celtnieki saņem ar apdauzītiem stūriem, nestandarta izmēriem un tā tālāk. Tas, protams, ir ļoti slikti. Bet no Liepājas Celtniecības materiālu un konstrukciju kombināta ražotajiem ķieģeļiem standartu prasībām neatbilst jau 48 procenti. Un tas ir pavisam slikti, lai neiktu vairāk. Par būvkeramikas rūpnīcas «Spartaks» ķieģeļiem ir jau runāts un rakstīts tik daudz, ka, nūdien, neko jaunu pateikt vairs nav iespējams...

Raugoties šādā bēdīgā ainā, varētu rasties diezgan dibināts jautājums: «Bet ko par to domā paši ķieģeļu ražotāji? Vai rūpnīcā «Lode», vai «Spartak», vai Kalnciema būvmateriālu kombinātā viss tehniskais personāls,

visa šo uzņēmumu vadība savu ražojumu kvalitātes celšanai neveic, tā sakot, visus nepieciešamos pasākumus? Lai paceltu ķieģeļu kvalitāti kaut vai līdz Valsts standarta līmenim! Ir taču autoritatīvi lēmumi, rīkojumi un tā tālāk par būvmateriālu kvalitātes uzlabošanu.

Varam atbildēt pavisam droši: kaut ko dara, kaut ko cenšas padarīt. Visos būvmateriālu ražošanas uzņēmumos ir sastādīti un pareizi noformēti pasākumu plāni ķieģeļu kvalitātes uzlabošanai. Tas viss ir. Vienīgi tā plānu izpilde, tā ķieģeļu kvalitāte...

Sestajā Dzelzsbetona kombinātā, piemēram, saskaņā ar pasākumu plānu jau pagājušajā gadā vajadzēja sākt būvēt drupināšanas iecirkni. Pagaidām neko tādu šeit vēl nemana. Rīgas ražošanas apvienībā vēl arvien nav paveikts pasākumu plāna galvenais punkts izstrādājumu kvalitā-

tes uzlabošanai — ķieģeļu masas sagataves nodaļas modernizācija. Blakus minot, to vajadzēja izdarīt jau 1981. gada 3. ceturksnī. Kalnciema kombinātā nav pabeigta «Purmaļu» ceļa rekonstrukcija. Un tā tālāk, un tā jo prām.

Pavisam nesen, janvāra beigās, LPSR Ministru Padomē tika izskatīts jautājums par pasākumiem būvķieģeļu ražošanas tehniskā līmeņa paaugstināšanai un to izlaides palielināšanai. Tagad tikai jāgaida, ko darīs, kā atsauksies būvmateriālu ražotāji. Jāgaida un jācer, ka viņi paveiks kaut mazumiņu: izpildīs savus skaistos pasākumu plānus un dos mums normālus ķieģeļus ar kvalitāti, kas nav liekama pēdējās. Un tad būs labi visiem — gan celtniekiem, gan mums, jauno māju saņēmējiem, gan arī pašiem ķieģeļu ražotājiem.

Bet pagaidām? Taisnību sakot, nekādu «pagaidām» nedrīkstētu būt.

B. KRASIŅŠ
E. JUMĀRS

PALANTIR

KUBAS SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

VILSONS

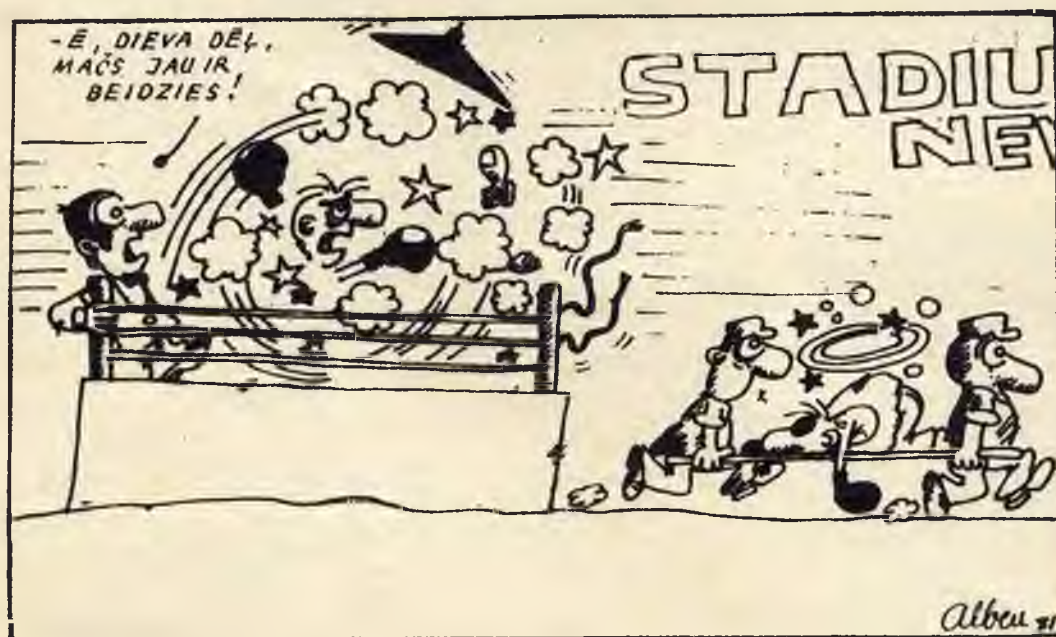
PIME

PANCITO

PIME

ALBENS

PITINS

Gaišā dienas laikā

Man bija atlicis nedaudz laika, tāpēc iegāju sporta piederumu veikālā. Mans vecais, kopš ārsts ieteica vairāk staigāt, lai izvairītos no aptaukošanās, neliek mieru — pirkšim suni! Labi, labi, bet kas to kops, tīris, baros? Tikko bērni no kakla nost, tā parādās suns. Ko tāds zvērs apēd — šausmīgi pat iedomāties! Vecais nesen amatā paaugstināts, tātad rindā pēc kauliem viņš nestāvēs. Uz darbu ar kājām neiet — tas neesot respektābli, bet pastaigāties ar suni — to viņš varot, tas esot ļoti respektābli. Arī vārdu ir atradis!... Klīdu pa veikalu bez

noteikta mērķa, jo pirkt neko netaisnījos. Netālu viens tāds ādas jakā, firmas džinsos grozījās, cilāja vienu preci, otru, ilgāk pakavējās pie čehu kečām. Glītas, tikai padārgas, bet šim kā radītas. Kur tie sprukstiņi naudu ņem, grūti aptvert. Darba laiks, bet šis pa veikalu grozās. Es pagājos tālāk, bet džinsotais pēkšņi sarosījās un lielā steigā metās uz izeju. Divains aukstums pārskrēja pār muguru. Kāpēc šis tā aizskrēja? Tā steigties var tikai cilvēks ar netīru sirdsapziņu.

— Redzējāt? — vērsos pie blakus stāvoša gara auguma vīrieša raga brillēs.

— Ko? — tas pavērsās pret mani, kad rādīju uz aizejošo.

— Nu, cilvēks aizgāja.

— Stāvēja, stāvēja un pēkšņi sāka steigties, — zīmīgi teicu, bet brillainais rādīja pilnīgi dumju gimi.

— Vai nav aizdomīgi? — jautāju. — Cilvēks ienāk veikālā, pagrozās un pēkšņi sāk steigties. Nesapratāt?

— Jā, — beidzot šim pieleca. — Aizdomīgi! Ko tās pārdevējas jeb kontrolieres īsti domā? Nu jā, sarunājas un neko neredz!

Jaunās meitenes, padzirdušas mūsu paskaļo sarunu, kļuva nopietnas. Pie kases sēdēja nervozi nostrinkšķināja aparātu.

— Jana, nelaid nevienam iekšā, redzi, cik pilns!

— Sen jau tā vajadzēja, — atzinīgi noteica brillainais.

— Pareizi, — es piekritu.

— Citādi valsts īpašumu izlaupa,

bet šis tik plāpā. Nevar saprast, par ko šim algu maksā! — Tagad jau nevar zināt, kurš zaglis, kurš nē, — padziļojusi sieviete piespieda sev klāt iepirkumu somu.

Jaunās meitenes uztraucās. Viena modri sargāja izeju, ielūkodamās visās somās un aizdomīgi nopētot azotes, vai tur kas neslēpjas. Otra staigāja starp pircējiem un vērigi skatījās. Brillainais, kas tobrīd turēja rokās tenisa raketi, kā apdedzinājies steidzīgi nolika to vietā.

— Vajadzēs nodaļu slēgt, visu pārbaudīt, — pie kases sēdēja pieņēma lēmumu.

Tas nu bija par daudz, to, ko vajadzēja aizturēt, palaida, bet mūs, godīgus cilvēkus, tirdīs, varbūt pat izkrtīs. Paskatījos pulksteni. Šausmas! Kā es varēju aizmirst, ka seanss sākas pēc piecām minūtēm! Kontroliere saķēra mani aiz rokas, kad drāzās tai garām.

— Atvainojiet, nav laika, — izrāvos un metos uz ielas.

— Redzējāt? — kāds aiz muguras iesaucās. Tūlīt atskanēja daudzbalssīgs kliedziens: — Tur riet!

Ir gan tas brillainais! Kad vajadzēja zagli ķert, tad izlikās neredzam, bet tagad godīgai sievietei skrien pakaļ! Skrēju tā, kā pat jaunībā nekad nebiju skrējusi, bet brillainais bīstami tuvojās.

Par laimi kāds izpalīdzīgs jauns vīrietis, nolēmis, ka bēgošais vienmēr ir upuris, saķēra brillaino, un, kamēr abi izskaidrojās, es nogriežos gar stūri un biju drošībā — kinoteātris klāt. Žurnālu gan nokavēju, bet, pirms sākās filma, paguvu saskatīt, ka blakus krēslu aiznēmis zaglis ādas jakā. Ir gan neliets, sēž un nekaunas!

Otrā dienā piezvanīja Margarita.

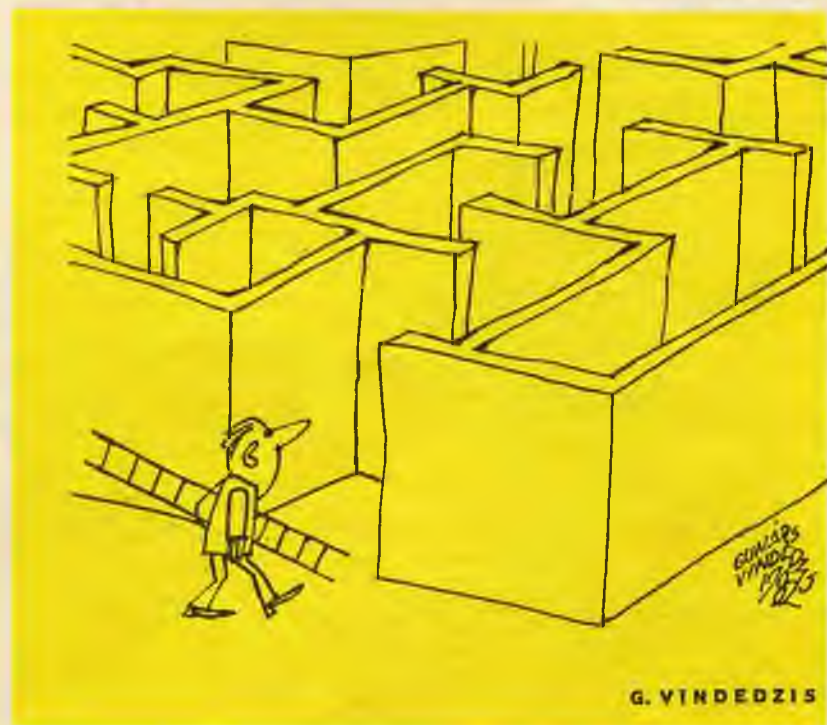
— Mīlā, vai tu jau dzirdēji? Sporta veikals aplaupīts. Gaišā dienas laikā. Viens zaglis bijis ādas jakā, bet otrs pārgērbies par sievieti. Abi izmukuši...

Noliku klausuli. Patiešām, jāiegādājas suns. Ja tādas lietas notiek gaišā dienas laikā!

Ā. RIJA

G. VINDEDZIS

G. VINDEDZIS

Pilsonis Leonīds Paņihins, jādā, ir apveltīts ar lielu humora izjūtu. Kad Rēzeknes pilsētas dzelzceļa slimnīcā nomira viņa radniece M., atstājot bez mantiniekiem paprāvu kaudzīti naudas, viņš ieradās Rēzeknes notariāta kantorī un teica:

— Augsti godātie notariāta darbinieki! Esmu Leonīds Paņihins. Joka pēc vēlos saņemt mantojumu!

Notāra kantorī šādus jokus nesaprot. Notāra kantorī prasa testamentu. Tā nu Paņihins devās pie Rēzeknes slimnīcas galvenā ārsta Roščinkina.

— Joka pēc vajadzētu testamentu... — Paņihins ieminējās.

— Un cik tas joks ir vērts? — Roščinkins painteresējās.

— Mazliet pāri par astoņiem tūkstošiem... Un vēl mantas.

— Nu tad jau joka pēc var paskatīties slimnīcas papīros, — Roščinkins piekrita.

Piecus mēnešus vēlāk Paņihins nolika notāra kantorī uz galda testamentu. Bez paraksta.

— Šitie joki neies cauri, — notariātā šūpoja galvas. — Testamentu bez novēlētāja paraksta nevar uzskatīt par testamentu.

Paņihins, jādā, humora mīlēdams, griezās tiesā.

— Kas sastādīja testamentu un kas to var apliecināt? — Paņihinam bez aplinkiem pavaicāja LPSR Augstākajā tiesā.

— Slimnīcas galvenais ārsts Roščinkins, ārstējošais ārsts Minakovskis un dežūrārsts Golobuta!

Diemžēl tiesneši, izskatot lietas, jokus nemēdz dzīt. Tiesneši tikmēr pētīja slimnīcas papīrus, kamēr noskaidroja, ka tā sauktais testaments sastādīts, ignorējot visas instrukcijas, tāpēc ir absolūti nelikumīgs un apšaubāms. To redzot, sāka pīties savās liecībās arī Roščinkins, Minakovskis un Golobuta.

— Mēs tā teikt, joka pēc... Mēs vairs īsti neatceramies, kā tur bija, — viņi taisnojās.

AUGSTĀKĀ
TIESA

— Es arī... — Paņihins viņiem kautrīgi pievienojās.

LPSR Augstākā tiesa noraidīja Paņihina prasību. Un ne jau joka pēc, bet nopietnības dēļ. Vienīgi palika neskaidra augšminēto dakteru rīcība, cik tur instrukciju nezināšanas, cik nenopietnības.

Varbūt republikas Veselības aizsardzības ministrija varētu ieviest šai jautājumā zināmu skaidrību. Un ne jau joka pēc.

A. RUKĪTIS

— Vai atceries, Johan, cik jauki bija agrāk! Vakaros tu man saņēmi rokas un turēji...
— Jā, Elza, bet tad mums mājās stāvēja klavieres!

— Ko tas nozīmē! — ārsts pārmet Klapkem, kas ir ļoti jautrā garastāvoklī. — Jūs man mūžīgi prasāt miega zāles, un tagad es jūs jau trešo reizi sastopu naktsslokalā!

— Miegazāles vajadzīgas manai sievai.

— Vinčenco, paskaties, kā tas suns ķer savu asti!

— Sasodīsi! Viņš, tāpat kā mēs, nevar dabūt galus kopā.

— Vai tev patīk sievietes, kas valkā parūku!

— Nē.

— Bet sievietes ar mākslīgiem žokļiem!

— Nē.

— Tad kāpēc tu lakstojies ap manu sievu!?

Gids pavada tūristus apakšzemes grofē un sniedz viņiem paskaidrojumus:

— Šī grote radās pēc tam, kad kāds skots bija žēlojies saviem tuviniekiem, ka viņam kurmjā alā iekritis viens penijs...

Vieglatlētikas sacensībās kāds lodes grūdējs saka savam draugam:

— Šodien man jāpacenšas, tribinēs sēž mana sieva!

— Liecies mierā, — draugs atbild, — tik tālu tu nekad netrāpīsi!

Pēc garas tiesas prāvas par paternitātes noteikšanu pienākusi tiesas sprieduma pasludināšana. Tiesnesis svinīgi saka apsūdzētajam:

— Esmu laimīgs, ka varu jums paziņot, Millera kungs, ka jūs nupat esat kļuvis par tēvu jaunam zēnam, kas sver divdesmit astoņus kilogramus un kura garums ir simt trīsdesmit astoņi centimetri!

— Nolieciet cigāru, Verner!

— Tas nav cigārs, šef, tas ir zīmulis!

— Vienalga, darba laikā un vietā nedrīkst smēķēt ne cigārus, ne zīmuļus!

— Ober, ja tas ir bifšteks, tad es esmu idiots! — restorāna apmeklētājs sašutis saka oficiantam.

— Tas ir bifšteks, — oficants atbild. Un, mazliet padomājis, piebilst: — Tas ir īsts bifšteks!

Fermeris apdrošina šķūni pret ugunsgrēku.

— Cik es dabūšu, ja šķūnis man nodegs šonakt!

— Desmit gadus! — apdrošināšanas aģents atbild.

Tā esot gadījies

Atgriezies no sava pirmā ceļojuma pa Amerikas Savienotajām Valstīm, Bernards Šovs stāstīja:

— Visi apgalvo, ka es esot ironijas meistars. Taču pat man neienāktu prātā doma uzcelt Brīvības statuju Ņujorkas ostā.

Kāds Bernarda Šova draugs reiz viņam žēlojies:

— Mana sievasmāte dzīvo jau piekto nedēļu pie mums un neļūst — aizbraukt. Rīt viņai ir dzimšanas diena. Ko lai viņai uzdāvinā?

Šovs tūlīt atbildējis:

— Dzelzceļa biļeti.

A. MUKANS

— MĒS VIŅU VIENMĒR PALAIŽAM PA PRIEKŠU.

D. BREIKSS

— LEKTORS DŽIVO OTRAJĀ STĀVĀ.

T. SERGIJENKO

Kas gan viss nenotiek pasaulē

69 gadus vecais grāmatas «Diētiskā uztura bībele» autors Hermanis Tarnovers atrasts nošauts savā Ņujorkas dzīvoklī. Viņu bija nošāvuši kāda diētiskā uztura cienītāja. Savu rīcību viņa motivēja šādi:

— Viena viņa recepte izrādījās nederīga.

Japānas frizieris Isao Cuhija 55 minūtēs noskuva 400 bārdas un ūsas. Šādā veidā viņš kļuva par veiklāko frizieri pasaulē. Iepriekšējais rekordists tādā pašā laikā bija ticis galā ar 368 bārdām.

Kāds Sanfrancisko finansu eksperts publicēja divas grāmatas — bestsellerus — ar pamācībām, kā izvairīties no nodokļu maksāšanas. Nesen tiesa viņam piesprieda 2 gadus cietuma par izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.

Angļu profesors Kennets Melanbijs pēc rūpīgiem pētījumiem pierādīja, ka bērniem, kas nosaukti populāru filmzvaigžņu vārdos, matos biežāk konstatētas utis nekā viņu vienaudžiem.

Britu aizsardzības ministrs Džons Nots ir nolēmis stratēģiskās bruņošanās interesēs nodot lūžņos vai pārdot trešo daļu kara flotes kuģu. Tāpēc par viņu runā, ka viņš nogremdēšot vairāk kuģu, nekā to jebkad izdarījis kāds lenaidnieka admirālis visā Britu impērijas vēsturē.

Kā ziņo aģentūra DPA, kāda ASV kara aviācijas lidmašīna zemu pārlidojusi nūdistu grupu pie Darmštates (VFRj, novērojot un fotografējot nūdistus, kas sauļojās un peldējās. Lidoņš esot izpildījis sava priekšnieka slepenu uzdevumu.

Sauda Arābijas karaļa ģimenes loceklis šeihs Abduis Aziss ir pasūtījis Itālijā 30 mākslīgas palmas pusmiljona dolāru vērtībā. Tās ir domātas viņa viesu namam Džidā, kur atrodas arī viņa harēms.

Venēcijas (Itālijā) suņu īpašnieki turpmāk drīkstēs kopā ar saviem mīluliem iziet uz ielas tikai tad, kad viņiem būs līdzī kārbiņa un lāpstīņa fekāliju savākšanai. Ja policija suņu īpašniekus notvers bez šiem higiēnas piederumiem, viņiem būs jāmaksā sods.

Britu apakšņams pieņēma likumu, kas atļauj dārza rūķītus — izkrāsotas figūras — pārdot svētdienās. Līdz šim tas bija aizliegts.

Malmē (Zviedrijā) notika jautājumu un atbilstu konkurss, kura laikā kādam pārdevējam priekšā nolika divus cilvēka galvaskausus. Viņam vajadzēja noteikt, kurš no tiem ir piedēvējies sievietei. Pārdevējs bez apdomāšanās parādīja pareizi. Uz vakara vadītāja jautājumu, kā viņš spējis tik ātri atrisināt problēmu, puišis atbildēja:

— Es pamanīju, ka vienam galvaskausam no runāšanas ir ļoti nodilušas žokļa kaula locītavas.

Kāds britu sabiedriskās domas pētīšanas institūts nesēn mēģināja noskaidrot, kas Anglijas caurmēra ģimenē nosaka, kad un kur doties atvaļinājumā. Rezultāti bija negaidīti un pārsteidzoši. 42% ģimeņu, kas piedalījās aptaujā, atzinās, ka noteicošais vārds šajā jomā pieder viņu bērniem. 54% aptaujāto personu paskaidroja, ka viņu ģimenēs šo jautājumu izšķir sievas. Un tikai 4% laulāto vīru nolēmj, kurp dosies atvaļinājuma laikā viņu ģimenes.

A. BUHVALDS

(«International Herald Tribune», Parīze)

JŪSU BĒRNS IR KOMUNISTS

— TAS TAČU BŪS PAVISAM IEROBEŽOTS KARĪŅŠ!
«STARSEL», SOFIJA

Mēs ļoti priecājamies, ka varam jums darīt zināmu sekojošo: lai cik liela ir pilsoņu nosliece mūsu valstī uz graužošu darbību, vienmēr atradīsies daudz pilsoņu, kas būs gatavi jūs aizstāvēt. Turklāt šie cilvēki ir modri pat visu svēto dienas priekšvakarā.

Pagājušajā ceturtdienā, tieši pirms šīs dienas, es biju ciemos pie sava drauga Džo Slagarda un zēlojos par to, cik ļoti šie svētki ir mainījušies kopš tā laika, kad mēs bijām bērni. Te iezvanījās telefons un lēdija vada viņā galā izteica vēlēšanos ap-runāties ar Džo.

— Vai jums ir zināms, — viņa teica, — ka jūsu dēls šovakar vāc naudu komunistiskās frontes organizācijai?

Džozefa dēlam ir deviņi gadi. Pēdējo reizi viņš redzēts, kad gāja ārā no mājas ar melnu masku uz sejas un ANO Starptautiskā bērnu fonda krājkašti rokās.

— Ko viņš dara? — Džo vaicāja.

— Viņš vāc naudu Starptautiskajam bērnu palīdzības fondam, — viņa teica.

— Vai jūs saprotat, ka nauda, ko viņš vāc, tiks izmantota komunistu bērnu ēdināšanai?

— Ak, kāds kauns! — Džo iesaucās. — Mana miesa un manas asinis! Es taču viņu brīdināju. Es viņam teicu: «Klausies, dēls, ej, daži stiklus, met atkritumus uz svešiem zālājiem, aplej ar krāsu svešas parādes durvis, bet, lai ko tu darītu, skaties, ka tevi nepieķer!» Ko lai es tagad daru?

Lēdija vada otrā galā teica:

— Viņi vāc naudu visā rajonā. Šovakar pie manis atnāca kopskaitā deviņi bērni ar ANO Starptautiskā bērnu fonda krājkašiem. Tas ir kauns! Vai jūs zināt, ka šis fonds ir viena no ANO organizācijām?

— Nezinu pat, ko lai jums saku. Viņš to izdarīja patvaļīgi. Fonda nozīmītes viņiem iedeva skolā. Es viņam teicu, lai viņš pārdur rēpas svešām automašīnām, lai iz-

sauc ugunsdzēsējus uz sagudrotiem ugunsgrēkiem, lai nopieš māju numurus no svešiem vārtiem, bet, ticiet man, es nezināju, ka viņš jau ir nonācis tik tālu.

— Jums tas bija jāzina, — lēdija atbildēja. — Komunisti izmanto visus mūsu svētkus savos nolūkos, bet tagad viņi vēl liek mūsu bērniem strādāt savā labā visu svēto dienas priekšvakarā. Vai jūs saprotat, ka jūsu dēls palīdz ANO, bet, vākdams naudu Starptautiskajam bērnu fondam, viņš palīdz celt sociālisma pasauli?

— Viņš tāds ir bijis visu dzīvi. Mēs ar viņu neiekam galā. Pirms dažiem mēnešiem viņš palīdzēja man dolāru Sarkanajam Krustam. Man toreiz noteikti vajadzēja viņam ar kaut ko iebelt. Man ir divi bērni. Lūk, mans otrais ir īsts amerikāņu puišis. Visu svēto dienas priekšvakarā viņš noziež ar ziepēm veikalus skatlogus un dauza ielu lāternas. Mēs ļoti lepojamies ar viņu. Bet šis!... Viņš vienmēr ir bijis kreisi noskaņots. Mēs ar sievu nekādi nespējam saprast, pa kuru laiku viņš tāds paguva kļūt.

— Atbildība gulstas uz jums, — lēdija sacīja. — Katrs tēvs, kas atļauj savam bērnam visu svēto dienas priekšvakarā vākt naudu bērnu palīdzības fondam, ieliec dunci Amerikai mugurā!

— Lūdzu, nerunāsim vairs par to, — Džo teica. — Es piezvanīšu uz FIB un palūgšu, lai viņi atved bērnu mājās. Pateicos jums par to, ka jūs man piezvanījāt. Pie reizes, pasakiet man, lūdzu, savu adresi.

Lēdija iedeva Džozefam savu adresi un viņš pakāra klausuli.

— Kam tev viņas adrese? — es teicu.

Džo pasmaidīja.

— Pēc trim nedēļām es aizsūtīšu pie viņas savu puiku pajautāt, vai šī vecā vārņa negrib nopirkt dažas ANO Starptautiskā bērnu fonda Ziemsvētku atklātnes.

«Urzica», Bukareste

— Neko nepadarīsi, būs jāgaida, kamēr viņš man atkal piezvanīs.

«Saturday Evening Post», Londona

— Tā nu iznāk, ka mani nemaz neuztrauc tas, ko tu par mani domā!

«Punch», Londona

— Mijā māsa, klostera priekšniece grib ar jums parunāt.

«Weekend», Londona

— Jūsu laulātā draudzene liek pavaicāt, vai viņa izņēmuma kārtā drīkstētu izmantot jūsu virtuves priekšautul

«Eulenspiegel», Berlīne

«Paris Match», Parīze

— Banāna mīza! Bet vai jūs esat kādreiz upē paslīdējis uz zuša!

«Dikobraz», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīga, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 03.02.82. Parakstīts iespiešanai 18.02.82. JT 00213. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedi., 3,70 izd. l. Mefiens 107 000 eks. Pasūt. Nr. 97. iespiests LKP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīga, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3.

— Ak, kā šāds efekts iepriecina manas vecās acis!